

Chính trị
Một mặt trận hai kẻ thù
Giặc cộng bán nước, giặc tàu xâm lăng

QUỐC CA VÀ QUỐC KỲ KHÔNG PHẢI LÀ TRÒ ĐÙA

Đặng Chí Hùng

Đáng lẽ ra tôi không cần viết chuyện này bởi vì nếu viết ra sẽ có rất nhiều người nói tác giả “cực đoan”. Nhưng nếu không “cực đoan” với cái sai thì nó sẽ tiếp tục sai nữa.

Câu chuyện ở đây là trường hợp cô ca sĩ Mai Khôi. Có thể cô nổi tiếng bởi là ca sĩ, có thể cô nổi tiếng hơn vì tự ứng cử vào cái gọi là quốc hội của CSVN. Ai cũng biết quốc hội là một bọn cướp, những tên nghị bịp, nghị gạt ở Việt Nam. Ấy vậy mà cô Mai Khôi đã tự ứng cử vào đám nghị gạt đó. Dù cô có giải thích là muốn tham gia để đóng góp ý kiến sửa đổi thì đó cũng là ngụy biện. Đó là bởi hai lý do. Lý do thứ nhất đó là CS không thể sửa chữa mà chỉ có loại bỏ. Rất nhiều nhà chính trị, nhà sư như Gobachev, Đức Lạt Ma, thủ tướng Đức Merkel đã khẳng định điều đó. Lý do thứ hai đó là khi đứng chung với bọn cướp, ăn lương của bọn cướp thì bạn không thể nói bạn trong sạch dù bất cứ lý do gì.

Câu chuyện tiếp theo đó là nhà đấu tranh Mai Khôi đã được CSVN đặc cách cho gặp Obama khi ông ta tới Hà Nội. Khác với nhiều nhà đấu tranh bị ngăn cản, bắt bớ thì Mai Khôi đã được đặc cách nói chuyện với Obama. Chẳng biết cô ta nói gì nhưng chỉ biết rằng sau đó thì Ted Osius nói ông “Việt Nam có tôn trọng nhân quyền và tự do tôn giáo”. Đồng thời, chúng ta phải hiểu rằng CSVN chẳng ngu dại gì mà để cho những người nói thật về tội ác của chúng gặp Mỹ cả. CSVN đã chọn Mai Khôi để nói với Mỹ về cái gọi là “nhân quyền” ở Việt Nam.

Đó mới chỉ là hai chuyện. Nhưng chuyện mới đây mới đáng để tôi bắt buộc phải viết bài viết này. Theo tin tức đưa ra thì Mai Khôi đã dễ dàng đến Mỹ theo lời mời của nhà văn Nguyễn Thị Thanh Bình mà không có gặp bất cứ sự ngăn cấm nào từ phía nhà cầm quyền CSVN. Cô ta đã đến thủ đô nước Mỹ và có cuộc gặp mặt với bà con tỵ nạn tại Mỹ. Điều

đáng nói ở đây đó là cô ta đòi hỏi Ban Tổ chức đẹp Quốc Kỳ Việt Nam, sau đó cô ta bỏ ra ngoài trong khi chờ đợi Ban Tổ Chức hội thảo về việc lá Quốc Kỳ. Rất nhiều bà con ty nạn tham dự buổi đó đã phản đối vụ đẹp Quốc Kỳ, nên ban tổ chức ban đầu mang lá cờ xuống góc cuối phòng, sau đó bị phản đối nên đã dung hòa bằng để Cờ Vàng của dân tộc chúng ta sang một góc.

Chưa dừng lại ở đó, cô ca sĩ này còn tự cho mình phán xét bằng một giọng điệu hết sức “thầy đời” khi cô ta gọi nghi thức chào Quốc Kỳ dân tộc, hát Quốc Ca chỉ là hình thức. Cụ thể cô ta nói ở phút thứ 24 trong clip đó là: “Những hình thức chỉ là hình thức”. ([Link: https://www.youtube.com/watch?v=OOBfAtm7I6k&feature=youtu.be](https://www.youtube.com/watch?v=OOBfAtm7I6k&feature=youtu.be))

Ở đây, tôi xin nói rõ như thế này. Quốc Kỳ VNCH đã là biểu tượng cho người Việt tự do trên khắp thế giới và ngay cả ở Việt Nam. Lá Cờ Vàng đã được minh chứng nó không chỉ là của hai nền đệ nhất và đệ nhị cộng hòa. Nó là sự tiếp nối truyền thống đấu tranh của dân tộc Việt Nam từ Hai Bà Trưng cho đến Triệu, Đinh, Lý Trần, Lê, Nguyễn, v.v. Không ai có quyền coi lá cờ Vàng dân tộc chỉ là hình thức nếu người đó không còn coi mình là người Việt Nam hoặc người đó thờ lá cờ đỏ sao Vàng của CSVN. Rất nhiều trường hợp như cô ca sĩ Mai Khôi này đã từng xảy ra. Họ tự nhận mình là người đấu tranh cho nhân quyền, dân chủ và chống Tàu. Nhưng họ lại thừa nhận lá cờ mà họ Hồ đem từ Phúc Kiến về làm cờ dân tộc. Thậm chí họ còn từ chối không dám chào cờ, không dám ôm lá cờ Vàng của người Việt vào lòng. Vậy họ là ai? Họ là cái gì?

Thưa tất cả quý vị đọc bài này!

Mỗi người đều có quyền lựa chọn cho mình một ý niệm riêng, đường lối đấu tranh riêng, lối sống riêng. Đó là dân chủ, tự do. Nhưng nếu các quý vị phản bội, coi thường nghi thức thiêng liêng của cả một Quốc gia, Dân tộc thì chắc chắn các quý vị không thể biện hộ là sở thích được. Sở thích là cái riêng, nhưng tôn trọng giá trị dân tộc lại là cái chung mà bất cứ ai cũng phải làm.

Nếu cứ coi như cô ca sĩ Mai Khôi không muốn đứng chào lá cờ dân tộc Việt đi nữa thì ít ra cô ta cũng phải biết tôn trọng chủ nhà. Ở đây chính là cộng đồng người Việt ty nạn cộng sản tại Washington, D.C. Một người là khách mà không biết tôn trọng nghi lễ thiêng liêng của những người chủ nhà thì chắc chắn người đó là người khách vô cùng mất lịch sự và hỗn xược.

Một điều nữa, cá nhân tôi nghĩ rằng ban tổ chức của cộng đồng người Việt tại Washington, D.C. đã có phần hơi dễ dãi với cô ta. Nếu cô ta không tôn trọng chủ nhà, không tôn trọng biểu tượng tinh thần của dân tộc Việt nói chung, của người Việt ty nạn cộng sản nói riêng thì nên mời cô ta đi chỗ khác thay vì phải dung hòa mà để lá cờ Vàng của chúng ta không được trang trọng. Dĩ hòa vi quý cho đấu tranh là điều tốt. Nhưng đôi khi chúng ta không nên để cái sai lấn át cộng đồng được.

Với cá nhân tôi, những kẻ kêu gọi tự do nhân quyền nhưng vẫn còn thờ lá cờ đỏ nô lệ cho Tàu thì những kẻ đó không đáng để tin. Và càng đáng coi thường hơn khi những kẻ đó coi rẻ lá Quốc Kỳ dân tộc. Những kẻ như vậy thực chất chỉ muốn coi đấu tranh làm phương tiện để chúng có thể tung tăng ra nước ngoài nhằm tuyên truyền với thế giới rằng “Ở Việt Nam, người bất đồng chính kiến không bị ngăn cản khi ra nước ngoài”.

Có thể có người sẽ biện luận rằng cô ta không dám đứng dưới cờ Vàng là vì sợ về trong nước bị làm khó dễ. Nhưng các vị đã dám đi tới nước Mỹ đấu tranh cho nhân quyền thì sao các vị lại phải sợ hãi CSVN? Đã làm thì xin đừng sợ, mà đã sợ thì đi xuống để người khác làm. Đơn giản vậy thôi!

Cuối cùng, tôi chỉ nhắn với cô ca sĩ Mai Khôi và một số kẻ tự nhận là nhà đấu tranh, nhà báo, nhà văn, học giả mà coi thường lá cờ Vàng rằng: Hãy tôn trọng lá cờ Vàng Dân tộc vì đó là là linh hồn của người Việt tự do!

Đặng Chí Hùng

11/01/2017

Nguồn: Internet E-mail by ddcch chuyển

*Đăng ngày Thứ Năm, January 12, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*